

Forslag

til

Lov om ændring i lov om omnibus- og fragtmandskørsel med motorkøretøjer.

Fremsat den 2. februar 1965 af *ministeren for offentlige arbejder*.

I lov nr. 257 af 27. maj 1950 om omnibus- og fragtmandskørsel med motorkøretøjer foretages følgende ændring:

I § 6, stk. 2, tilføjes som nyt punktum:

„Ministeren for offentlige arbejder kan, når særlige omstændigheder taler derfor, gøre undtagelse fra denne bestemmelse.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Bestemmelsen i § 6, 2. stk., i loven om omnibus- og fragtmandskørsel, hvorefter føreren af et til omnibuskørsel bestemt eller faktisk benyttet motor-køretøj skal være mindst 22 år og have ført automobil i mindst ét år, er ligelydende med den tilsvarende bestemmelse, § 5, 2. stk., i den tidligere lov om omnibus- og fragtmandskørsel med motorkøretøjer, nr. 166 af 4. juli 1927, og bestemmelsen findes allerede i færdselsloven af 1923 (lov nr. 164 af 1. maj 1923, § 19, 3. stk.).

Sidstnævnte lovbestemmelse indeholdt en hjemmel til at dispensere fra aldersgrænsen for førere, der den 1. april 1923 kørte et ruteautomobil, og i forslaget til den senere omnibus- og fragtmandslov af 1927 fandtes — i overensstemmelse med den af automobiludvalget af 17. marts 1925 afgivne betænkning — en dispensationsbeføjelse for ministeren for offentlige arbejder med hensyn til hele bestemmelsens indhold. Denne dispensationsbestemmelse udgik imidlertid under rigsdagens behandling af lovforslaget og blev ikke genoptaget i forslaget til den nugældende lov.

Det har gennem årene ikke vist sig som noget større savn, at der ikke kan gøres undtagelse fra Min. f. off. arbejder j. nr. B. 30-2-60-12. 1965.

aldersgrænsen på 22 år. Derimod var det umiddelbart efter besættelsens ophør forbundet med store vanskeligheder at finde omnibuschauffører, fordi overhovedet kun yderst få havde lejlighed til under besættelsestiden og navnlig i dens sidste år at tilægge sig den foreskrevne 1-årige praksis. For overhovedet at sikre afviklingen af den offentlige trafik var det derfor nødvendigt i en kortere periode ud fra nødretssynspunkter administrativt at bortse fra den fuldstændige opfyldelse af lovens krav, og en formel dispensationsmulighed havde i denne situation været overordentlig ønskelig.

Der foreligger nu fra Københavns magistrat en anmodning om, at der ved en dertil sigtende ændring af loven må blive tilvejebragt mulighed for under særlige omstændigheder at dispensere fra kravet om, at føreren af en omnibus skal have ført automobil i mindst ét år. Baggrunden for magistratens henvendelse er den vedtagne plan for modernisering og effektivisering af Københavns kollektive overfladef trafik, der bl. a. omfatter en række sporvogns-linjers omdannelse til buslinjer. Denne allerede påbegyndte overgang fra sporvogns-til busdrift vil medføre, at ca. 800 tjenestemand-

ansatte sporvejsfunktionærer i de kommende ca. 3 år må omskoles til buschauffører. Kun en del af disse vil kunne opfylde kravet om at have ført automobil i mindst ét år, og Københavns sporveje vil derfor — medmindre der tilvejebringes hjemmel for, at den fornødne dispensation kan gives — komme i den situation enten ikke at kunne bestride trafikken ved hjælp af sine funktionærer, fordi en del af dem ikke lovligt vil kunne betjene busserne, eller at måtte antage chauffører ude fra med det resultat, at man ville få et betydeligt overskud af fast personale, som der ikke kan skaffes beskæftigelse til.

Det må efter ministeriet for offentlige arbejders opfattelse erkendes, at den pågældende lovbestemmelse, om hvis hensigtsmæssighed i almindelighed

der næppe kan være tvivl, i ganske særlige tilfælde kan virke for stramt, og at det ville være et nyttigt supplement i loven at indføje en dispensationsbeføjelse for ministeren for offentlige arbejder. Man mener, at dispensationsbeføjelsen bør angå begge de i bestemmelsen indeholdte krav, altså både aldersbetingelsen og kravet om den 1-årige praksis, men man tænker sig, at dispensationshjemmelen i almindelighed kun skulle benyttes, når der — som det nu er tilfældet for Københavns sporvejes vedkommende — foreligger et mere omfattende kollektivt behov. Derimod er det ikke tilsigtet, at bestemmelsen skulle benyttes til af individuelle grunde at undtage enkeltpersoner fra lovens hovedordning.